

***Székely Lilla:
A Vándor és más novellák***

A Vándor és más novellák

Székely Lilla,

Publio Kiadó

2012

Minden jog fenntartva!

Előszó

Magamtól is kérdezem néha, hogy igazából mi ez a könyv. Novelláskötet? Mesekönyv? Felnőtteknek szól? Vagy gyerekeknek? Vagy olyanoknak, akik maguk sem tudják, hogy felnőttek vagy gyerekek? Talán egy kicsit mindegyik, talán egy kicsit mindenkinek.

Hogy miről szólnak a mesék? Mindegyik másról és ugyanarról, emberekről, tárgyokról, állatokról, tündérekről, valami kereséséről. Mindenki döntse el maga, hogy neki miről szól. Biztos lesz, ami nem tetszik, és talán olyan is, ami tetszik. Lesz olyan, ahol elgondolkodunk, hogy ez hasonlít egy előzőre és talán olyan is, ahol a tündérek és manók közt megtaláljuk saját kis életünk kérdéseit.

Egy könyvben az a jó, hogy nem győz meg senkit semmiről, és bármikor le lehet tenni, ha nem tetszik vagy elfáradtunk, hiszen megvár. Ennek a könyvnek, úgy, mint sok másiknak a világon nincs célja, nem volt vele semmi célom nekem sem, csak jól esett leírni a gondolataimat, és ha akad

egyetlen ember, akinek legalább az egyik mese eljut a szívéig, kevésbé érzi magányosnak magát ebben a rohanó világban, elgondolkodik rajta vagy csupán emlékszik rá egy ideig, akkor már megérte.

A legszebb szín

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kicsi város. A városnak csak egy boltja volt, de itt mindent lehetett kapni. Volt ott tej, kenyér, képeslap, könyvek és egyetlen doboz színes ceruza. A dobozban volt egy piros, egy zöld, egy kék és egy fekete ceruza. Mivel nem volt semmi dolguk, beszélgettek.

-Velem majd gyönyörű szívecskéket fognak rajzolni, hiszen én vagyok a legszebb! -mondta a piros

-Tévedsz, a zöld ezerszer szebb! Velem sokkal több dolgot lehet rajzolni. Fákat, füvet. És be kell látnod, hogy a fű és a fák sokkal szebbek, mint egy szívecske. -mondta a zöld

-Már megbocsátsátok, de mindenki tudja, hogy a víz, az ég és a tenger a három legszebb dolog a világon. De természetesen csak azért, mert kékre festették őket. Velem is tengereket és eget fognak rajzolni -válaszolt a kék

Egy kicsit azért mindegyikük félt, hogy talán a másiknak igaza van, ezért megkérdezték a fekete ceruzát:

-Te mihez értesz? A kormon kívül nem sok fekete dolgot ismerünk, és a korom nem valami szép.

Mivel a fekete ceruza szerény volt és bátortalan, nem felelt, ezért a többiek kinevették. Mindig így történt, ha nem tudták eldönteni, hogy melyikük szebb, vagy okosabb. Megkérdezték a fekete ceruzát, aki sosem kérkedett, és kinevették. Így teltek a napjaik a pici ceruzadobozban. Volt a tetején egy apró nyílás, az emberek ott láthatták, hogy milyen színű ceruzák vannak a dobozban. Ők meg onnan kémlelhették a külvilágot. Persze az apró világuk csak a bolt egyik polcsora volt. Onnan nem láthattak tovább. Ezért is várták, hogy végre valaki megvegye őket. Ez volt az egyetlen esélyük, hogy világot lássanak.

Teltek múltak a napok és semmi nem változott. Egyszer aztán egy néni tévedt a boltba, és megpillantotta a ceruzákat. Nagyon örült, mert otthon négy gyermeke várta, és a dobozban pont négy ceruza volt. Betette hát a dobozt a kosarába és hazavitte a gyerekeknek. A ceruzák nagyon örültek, mert nem tudták ugyan, hogy hova vezet útjuk, de tudták, hogy új dolgokat fognak látni. Már a sárga kosár

belseje is új volt számukra. A ceruzák sajnos nem sokat láttak az útból, mert a néni jó mélyre süllyesztette őket a szatyrába. Nehogy elveszenek. A szatyorban még volt sok egyéb, főleg ennivaló. A ceruzák találgatták, hogy vajon mi micsoda. Mert az Ő polcsoruk a tisztítószerekre nézett. Sose láttak még kenyeret, tejet. Hallották ugyan, hogy az emberek ilyeneket esznek, de nem tudták, hogy melyik a tej, melyik a kenyér. Egész úton játszottak, találgatták, hogy ki kicsoda.

A bolt nem volt messze a néni otthonától, úgyhogy a játéknak hamar vége szakadt. Az ennivaló a helyére került, a ceruzákat pedig a néni odaadta a gyermekeinek.

A legkisebb kapta a pirosat. Nagyon örült az ajándéknak, bár nem sokat tudott vele kezdeni, hiszen még csak két éves volt. Megrágcsálta, és amikor rájött, hogy nem finom, eldobta.

A zöldet a négyéves kislány kapta. Vele sem fákat rajzoltak, mert a kislány még csak vonalakat meg köröket tudott rajzolni. Egészen addig rajzolt vele, amíg ki nem törött a hegye. Azután a szemétkébe dobta és visszament a többi játékhöz.

A kéket egy tízéves kisfiú kapta, de ő túl lányos dolognak tartotta a rajzolást, úgyhogy ez a ceruza is a szemétkébe került.

Már csak a fekete ceruza maradt. Ezt a legnagyobb gyermek kapta, egy 12 éves lány. Gyönyörűen tudott rajzolni. Rajzolt szívecskéket, fákat, tengereket, pillangókat, mindent, amit csak el lehet képzelni. És amikor kitörött a hegye, kihegyezte a ceruzát és folytatta a rajzot. Mikor már csak pár centis csonk maradt a ceruzából, a lány kirakta a képei mellé a polcra, mert a ceruza érdekének is érezte a gyönyörű rajzokat. Szerinte ez volt a legszebb szín, hiszen képzeletünkkel ebből is tudunk tengert elővarázsolni.

A folyó túlpartján

Egy könnyű mozdulattal kirántotta a talajt a lába alól. Nem gondolkodott rajta sokáig, nem nézte a következményeket, nem gondolt semmit, csak tette, amit a szíve diktált.

Talán hamisat súgott a szíve? Nem valószínű. Hát akkor miért romlott el minden mégis egyik pillanatról a másikra? Ezen gondolkodott napokon, heteken, hónapokon át. Próbálta megtalálni a bűnöst. De ebben az ügyben nem volt bűnös. Azt tette, amit tennie kellett. Követett el már élete során hibákat, és tudta, hogy ez nem volt hiba. A hibák után mindig megbánás következik. De most nem jött a megbánás, csak a szomorúság, a kilátástalanság és a magány. Mi is idézte ezt elő...

...Egyik nap csendesen baktatott a fennsíkon, ugyanúgy, mint bármikor máskor. Élvezte a szél cirógatását az arcán, bátran nézett a világba. Boldog volt. Nem a legboldogabb, de boldog. Tudta, hogy minden rendbe fog jönni, már csak egy

kicsit kell várnia. Telve várakozással és reménnyel ért el a folyó partjára. Szerette ezt a környéket. Szeretett a folyó partján üldögegni, nézni a halakat. Már-már olyanok voltak, mintha a barátai lennének. Leszállt a lováról, hogy megitassa. Néha gyalog indult útnak, otthon hagyva a lovát. Ilyenkor mikor hazaért, lova boldogan nyerített, hogy újra vele van. Mikor elindult, mindig látta a ló arcán a félelmet, hogy lehet, hogy aznap nem tér vissza, de mindig visszatért.

Soha nem járt még a folyó túlsó partján. Mindig kacsingatott át, csodálta az ottani hegyeket, az ottani mezőt, de tudta, hogy semmivel sem jobb vagy szebb, mint ahol van. Így aztán mindig visszafordult. Útközben, amíg visszaért a tanyához kicsit mindig bánkódott, hogy megint nem nézte meg, milyen is az élet a túloldalon, de mire haza ért már szinte el is felejtette. Érezte az otthon melegét, látta a jól ismert virágokat a kertben és tudta, hogy jól tette. Tudta, hogy amíg egy kicsit távol volt a fák, az ajtók, a tűz várt rá.

De aznap meglátott valamit a túloldalon, mintha a szél hívná, mintha a hegyek mögött megláthatná, hogy hol tér a Nap nyugovóra. Átvágott a folyón, a lovát ott kellett hagyni a

parton. Neki túl mély lett volna a víz. Most is látta a félelmet a ló arcán, de csak annyira félt, mint bármikor máskor.

A hideg víz az arcába fröcskölt, átmedvedett a ruhája, nagyon fázott. Eszébe jutott, hogy mégis vissza kéne fordulnia, hiszen várja a tűz a kandallóban, ahol elpihenhet, megmelegítheti átfagyott tagjait. De végül, ki tudja miért, mégis tovább ment.

A folyó túlszéljén a mező, az erdő mintha kicsit zöldebb lett volna, a madarak mintha szebben daloltak volna, és a kép egy életre beleégett a szívébe.

Közben egyre sötétebb lett és ő egyre beljebb hatolt az erdőbe. Félt, hogyha tovább megy, nem fog hazatalálni, ezért visszafordult. Mikor hazaért, érezte, hogy a lova, a tanya, a virágok ugyanúgy, hacsak nem jobban vártak rá, mint máskor, de valahogy most nem érezte otthon magát. Nem tudott annyira örülni a kertnek. Úgy érezte, hogy lelke egy darabját a folyó túlszéljén felejtette. Azon tűnődött, hogy vajon mi lehet még az erdőben és az erdőn túl, amit nem láthatott az alatt a rövid idő alatt, amíg a túloldalon volt. Egyre

szomorúbban és magányosabban érezte magát, de nem ment vissza. A folyó közelébe se ment többet, mert félt, hogy nem állná meg, hogy át ne keljen rajta. És ha átkel rajta, talán csak nagyon soká térne haza, és mire visszatérne a tűz kiégne, a virágok elhervadnának, a lova elbarangolna és a ház már nem várna rá.

A boldog fácska

Egy kertben valahol a városhatárban állt egy tölgyfa. Még csupán tíz éves volt. Ez még elég fiatal kor egy fánál. Nyár derekánál tartott az év és a fácska a maga módján boldog volt. Sütött a Nap, kék volt az ég és csiviteltek a madarak. Ahhoz ugyan messze voltak, hogy értse őket, de jól esett a trillázásukat hallgatni. Még kevés ágacskája volt, alig nyújthatott védelmet a madárkáknak, úgyhogy azok inkább a vénebb fákat választották.